

VI PROCES PRIVATIZACIJE

I pored najava ministra kulture, Bratislava Petkovića, da će pitanje državnog vlasništva u medijima biti rešeno u sklopu planirane izmene medijskih zakona, ali i njegove konkretne potvrde da se već obavljaju razgovori o konkretnim rešenjima za „Radio Jugoslaviju“ i „Jugoslovenski pregled“ i „Tanjug“, nekoliko događaja kojima smo bili svedoci tokom novembra, dovode u pitanje iskrenost namere vlasti da se ovaj proces stvarno sprovede. Podsetićemo samo na neke, o kojima je već bilo reči u prethodnim delovima ovog izveštaja. Prvo, imenovanje visokih partijskih funkcionera stranaka vladajuće koalicije u Nadzorni odbor „Novosti“ a.d., kao što su npr. dr Dijana Vukomanović, potpredsednica SPS-a ili Tanja Vidojević, članica glavnog odbora SNS-a, ukazuje da vlast, po svemu sudeći, namerava da vlasništvo u medijima i dalje koristi za uticaj na njih. Država u „Novostima“ neposredno ima 29,5 odsto akcija, a posredno, preko Republičkog fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje, još 7,15 odsto akcija, te sa tim brojem akcija ima i većinu u skupštini akcionara „Novosti“ sve dok većinski akcionar Milan Beko, koji u vlasništvu ima 62,4 odsto akcija, ne može da glasa po osnovu akcija iznad praga od 25 odsto dok po nalogu Komisija za hartije od vrednosti ne objavi ponudu za preuzimanje ostalih akcija „Novosti“, odnosno ne proda sve akcije iznad praga od 25 odsto. U sličnoj poziciji je i „Politika“, u kojoj država praktično samostalno upravlja sa 50% udela u vlasništvu, o čemu smo pisali u svojim ranijim izveštajima. Paralelno s ovim, u slučaju „Telekoma“ i izdavanja dozvola za paket sportskih kanala Arena Sport TV koje „Telekom“ kontroliše na osnovu većinskog učešća u kapitalu, Ministarstvo finansija izdalo je jedno pravno neodrživo mišljenje po kome se, izgleda, državnim vlasništvom u medijima smatra samo neposredno vlasništvo u formi javnog preduzeća. Ovakvo tumačenje otvara prostor da se priča o privatizaciji, mimo onoga što je Medijskom strategijom najavljeno, završi samo na privatizaciji „Radio Jugoslavije“, „Jugoslovenskog pregleda“ i eventualno „Tanjuga“, te moguće i lokalnih javnih radio i TV stanica, a da se kapitalno učešće države u velikim štampanim medijima, kao što su „Politika“ i „Novosti“, provuče ispod „radara“, odnosno da Vlada zadrži kontrolu nad tim medijima po osnovu učešća u kapitalu, tj. vlasništvu njihovih akcija.